

чадата си, и, съ едно сжвршено хладнокровие, каза имъ :

» — Мойтъ чясъ приближава : смъртта не щеше да бжде за меня освѣнь едно утѣшение, ако, като »ся ява прѣдъ Бога, нѣмаше да му дамъ смѣтка само за врѣмето що сжмъ прѣкаралъ тукъ въ заточение. Благоразумието и религията, която азъ прѣнебрѣгнахъ въ благоденствието си, мж научихъ че »ако справедлостта Божия е безкрайна, неговата »милость, въ която азъ се надѣвамъ, не е по доло. »Азъ щѣхъ да ся отдѣлѣмъ отъ свѣтътъ и отъ вазитвжрдѣ спокоень, ако бѣхъ показалъ само благодѣтелни примѣри. Вашитѣ сжрдца, волни до сега отъ »сѣкакво развращение, сж йоще въ едно невинно положение, което ви ще сжхраните по добрѣ мѣжду »тѣзи пустини отъ колкото въ царекитѣ сараи. Ако »ся завжрните нѣкоги, не дѣйте забравя примѣритѣ »що ви показахъ въ това мѣсто. Моиѣ сили изчезватъ ; приближете ся, чада мои, да ви благословѣмъ.»

»Прострѣ ржка, но въ сжщото врѣме главата му клюмна кжмъ рамото, и едни леки тржпки го побихъ — съ които и изджхна. Чадата му го погрѣбахъ въ параклисетъ, отъ стжрна на джщеря му, спорѣдъ както той бѣше изявилъ желание въ послѣднитѣ дни на животътъ си.

»Послѣ смъртта на князътъ Менчикова, офицеринѣтъ, подъ надзорѣтъ на когото бѣхж поставени тѣзи несчастни дѣца, побуденъ отъ сжстрадание, бѣше пжрвийтъ който пожела да ги настани подъ единъ най сгоденъ начинъ който да потвжрдява начнатото отъ баща имъ добро наставление ; той имъ позволи повѣки свобода отъ колкото имахж, като имъ отпусти, освѣнь нѣкои разходки, да ходжтъ отъ врѣме на врѣме да слушатъ и богослужението въ цжрквата на Якучкъ.

»Въ една отъ тѣзи расходки, княгинята Менчикова, като минуваше близо до една Сибирска колиба, сжзрѣ единъ челоувѣкъ който показваше главата си отъ прозорицѣтъ на тая колиба ; тя не даде голѣмо внимание, като го зѣ за единъ бѣденъ московски се-